

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi G. S.A. w W. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt XXIII Ga [...], wydanego
w sprawie z powództwa Z. W.
przeciwko G. S.A. w W.
o wydanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;
zasądza od G. S.A. w W. na rzecz Z. W.
kwotę 600 (sześćset) zł tytułem kosztów postępowania
wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w W. w uwzględnieniu apelacji
powódki zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 kwietnia 2012 r. i nakazał
pозwanej G. S.A. w W. wydanie powódce Z. W. oryginału weksla wystawionego
na zabezpieczenie umowy współpracy.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego, strona pozwana wskazała na niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 483 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadami i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność orzeczenia z prawem powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą musi więc mieć charakter kwalifikowany, elementarny, oczywisty tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności (wyrok SN z dnia 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06 nie publ.).

Uzasadnienie wniesionej skargi nie przedstawia argumentacji, która dawałaby podstawę do stwierdzenia tego rodzaju kwalifikowanej niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku, co uzasadnia odmowę przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c. przy uwzględnieniu stawek wynagrodzenia przewidzianych w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r, poz. 490).